

Ангел Каралийчев

Приказка за синеокото
момиче

В една стара гора, под столетните дъбове, се гушеше някога бедна сламена колиба. Живееха в тази колиба белобрад старец и синеоко момиче. Старецът свиреше на тамбура. Тамбурата звънеше като песен на пчела. Всяко утро, когато големият орел, щом беше свил гнездо в клоните на дъба пред колибата, плеснеше криле, слепият старец грабваше тамбурата и излизаше навън. Сядаше на поляната, обръщаше гръб срещу изгриващото слънце и пръстите му леко докосваха струните. Тогава от всичките краища на гората прииждаха зверовете и слушаха зяпнали. От небето слизаха птици с шарени криле, отрупваха клоните на околните дървета, доземаха песента с проточени шии и не смееха да шавнат.

Слепият свиреше от сърце. Очите на зверовете овлажняваха, а жестоките им души омекваха. Синеокото момиче слагаше глава на дядовото си коляно и пригласяше на тамбурата. В старата гора живееше една черна гарга с оскубани криле. Тя не разбираше нищо от песни, никога не идваше да слуша тамбурата, а летеше ниско над земята и от сутрин до вечер кълвеше буболечки.

Когато слънцето се издигаше на две копрали и ръката на слепия отмалееше, струните на тамбурата издъхваха. Тогава птиците отлитаха, а зверовете тръгваха по лов. Надвечер благодарните горски гадини донасяха изобилна храна на слепия свирач и на внучката му. Рунтавите мечки носеха мед от хралупите, таралечките – ябълки, набучени на бодлите им, зайците мъкнеха зеле и моркови от градините, катеричките – орехи.

Тъй живееха старецът и внучката му в столетната тиха гора, между зверовете и птиците.

Веднъж старецът печеше гърба си на слънчевата топлина, която уморено трептеше. Синеокото момиче запъхтяно дотича до гората и се провикна:

– Дядо дядо, погледни каква пеперудка съм хванала: с червени крилца! – Не виждам, чедо.

– Защо бе, дядо?

– Ами ти забрави ли, че нямам очи?

– Къде ти са очите, дядо, не може без очи!

– Очите ми, пиле, извади царят на ромеите Василий Българоубиецът.

– Кога?

– Когато ни заобиколи на Беласица планина. Аз бях войник на цар Самуил. Ех, каква страшна година!

– Ами няма ли цяр, деденце, за очи?

– Има, има цяр. Виделото кладенче.

– Къде е то?

– Там е работата, че и аз не го зная. Знаят го само мравките. Когато им се излюпят от яйцата мравчетата, и те не виждат. Слепи са. Тогава старите мравки потеглят през гората към Виделото кладенче да им умият очите, че да прогледат. Чудно нещо е туй кладенче, но аз не зная пътеката, която води към него. Я виж какво пълзи на ухото ми!

Момичето се наведе и хвана една ситна мравка.

– Мравка бе, дядо.

– Мравка ли? Истина ли? Аз откога пипам по тревата да улова една. Пази ми я. Тя ще отвъди едно мравче и като тръгне да му мие очите, ти ще ми кажеш и ние с тебе ще се упътиме подире ѝ. Сложи я на бялата плоча да се постопли, че сетне ще я прибера вътре.

В туй време оскубаната гарга кацна на един близък клон и жадно впи очи към мравката, която кротко пълпеше по бялата плоча.

– Иди, чедо, в колибата, донеси ми кратунката да си наквася устните, че много ме напече слънцето.

Момичето се затече. Додето се върне, гаргата се спусна от клона на плочата, клъвна мравката, озърна се и отлетя. Като подаде кратунката, синеокото момиче се загледа към плочата и трепна: мравката я няма. Без да продума, то се наведе, тършува дълго по тревата и най-сетне обърна плочата. Никъде я нямаше. С пълно от жалба сърце то се защура да я търси по поляната, но не я намери. А когато притъмня и старецът се прибра в колибата, синеокото дете тръгна под тъмните дъбове в гората и зе да вика:

– Мравке, обади ми се, мравчице! Къде си?

Беше страшно в гората. Бухал бухаше някъде, светулка мъждукаше под листата, а мравката не се обаждаше. Тогава от очите на момичето се търкулнаха две сълзи, потекоха по бузите му и паднаха на земята. Цяла нощ ходи девойчето из гората, цяла нощ капаха сълзи от очите му и на сутринта, когато слънцето оживя, минаха овчари и набраха невиджано дотогава цвете – момини сълзи.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране: sir_Ivanhoe, август, 2007 г.
Разпознаване и последна редакция: NomaD, август, 2008 г.

Издание:

Ангел Каралийчев. Приказен свят. Том втори, 1982
Издателство „Български писател“, 1982

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9078>]